

ЗЕМЕЛЬНОЕ, АГРАРНОЕ, ЭКОЛОГИЧЕСКОЕ ПРАВО

УДК 349.4

СИСТЕМА СУБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ У СФЕРІ ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ

Інна КУРИЛО,

доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри міжнародного права та порівняльного правознавства
Національного університету біоресурсів і природокористування України

Юлія МАКАРЕНКО,

аспірант кафедри міжнародного права та порівняльного правознавства
Національного університету біоресурсів і природокористування України

АНОТАЦІЯ

У статті проаналізовано та систематизовано напрями діяльності органів здійснення державного контролю у сфері земельних ресурсів. Досліджено компетенцію суб'єктів державного контролю та наведено основні прогалини правового регулювання контрольних відносин у сфері земельних ресурсів і шляхи їх подолання. Охарактеризовано повноваження органів влади, на які покладено функцію державного контролю у сфері земельних ресурсів, зокрема центральний орган виконавчої влади, до повноважень якого входить функція державного контролю, – Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру. Запропоновано конкретизувати та розмежувати компетенції суб'єктів державного контролю у сфері земельних ресурсів. Зроблено висновок щодо необхідності передачі частини повноважень органів виконавчої влади до сільських, селищних, міських рад і вдосконалення електронного реєстру земельних ділянок.

Ключові слова: державний контроль, земельні ресурси, земля, органи влади, органи контролю, функція контролю, систематизація органів.

SYSTEM OF STATE CONTROL SUBJECTS IN THE FIELD OF LAND RESOURCES

Inna KURYLO,

Doctor of Law, Associate Professor,
Professor of the Department of International Law and Comparative Law
of the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine

Yuliya MAKARENKO,

Postgraduate Student at the Department of International Law and Comparative Law
of the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine

SUMMARY

In the article directions of activity of the state control bodies in the field of land resources are analyzed and systematized. The competence of the subjects of state control is investigated and the main gaps in the legal regulation of control relations in the field of land resources and ways of overcoming them are given. The central body of executive power, which includes the functions of state control – the State Service of Ukraine for Geodesy, Cartography and Cadastre – is characterized. It is proposed to specify and differentiate the competences of the state control entities in the field of land resources. The conclusion was made on the necessity of transferring part of the powers of executive bodies to village, settlement, city councils and formation of a complete electronic register of all land plots.

Key words: state control, land resources, land, authorities, control bodies, control function, systematization of bodies.

Актуальність теми дослідження. Результативний державний контроль у сфері земельних ресурсів можливий лише за наявності дієвої системи органів (суб'єктів), що здійснюють такий контроль. У нашій державі можна побачити величезну, розгалужену мережу таких органів, повноваження яких досить часто суперечать одно одному або ж дублюються. Протягом останніх років реорганізовано низку публічних органів влади, що стосуються державного контролю у сфері земельних ресурсів, саме тому аналіз напрямів діяльності органів влади, що здійснюють

контроль у сфері земельних ресурсів, залишається актуальним.

Діяльність органів державного контролю потребує чіткої законодавчої регламентації. Такі нормативні акти мають відповідати етапу розвитку суспільних відносин у державі, компетенція органів повинна не лише бути формально визначеною, а й мати дієві механізми реалізації.

Держава в умовах реформування земельних відносин повинна забезпечити не тільки публічний контроль за раціональним використанням і охороною земельних ресурсів,

але й захист прав усіх суб'єктів власності та господарювання. Тому державне управління у сфері використання й охорони земельних ресурсів потребує злагодженої системної державної політики з боку державних інституцій. За таких умов дуже важливо усвідомити, що розвиток інституту державного контролю в галузі земельного законодавства неможливий без забезпечення органами публічної влади прав і свобод власників та землекористувачів. Питання, пов'язані із земельними відносинами, базуються на основному багатстві – землі – і стосується інтересів усіх громадян [1].

Водночас нинішній стан використання й охорони земельних ресурсів потребує впровадження комплексних і системних радикальних заходів, спрямованих на усунення помилок, яких припустилися за час проведення земельної реформи, особливо в частині формування системи використання й охорони земельних ресурсів, захисту прав усіх суб'єктів земельних правовідносин, надання якісних адміністративних послуг. Серед багатьох чинників, що безпосередньо впливають на проведення будь-якої реформи, велике значення має законодавче забезпечення, тобто відповідна правова база, яка має бути адекватною умовам розвитку суспільства й умовам проведення будь-якої реформи. Ми погоджуємося з думкою, що створення ефективного державного управління в Україні можливе тоді, коли будуть поєднані наукові дослідження у сфері державотворення із законопроектною та нормативною діяльністю, організаційними процедурами, удосконаленням державного апарату, матеріального і фінансового забезпечення його функціонування тощо [1].

Стан дослідження. Проблеми державного контролю у сфері охорони земельних ресурсів аналізували багато науковців, систематизацією органів державного контролю, серед іншого, цікавилися А. Гетьман, Т. Титаренко, І. Каракаш, Т. Кичилюк, П. Кулинич, В. Курило, О. Піддубний, А. Самородов, О. Світличний, А. Статівка, А. Мірошниченко, С. Дубенко, М. Кравчук, С. Шоріна, В. Литовченко, М. Шульга й інші науковці.

Мета і завдання статті полягають в аналізі діяльності інституцій, що виконують функцію державного контролю у сфері земельних ресурсів; аналізі їхніх повноважень, виокремленні особливостей та виявленні недоліків щодо правового регулювання в зазначеній сфері, визначенні шляхів їх усунення.

Виклад основного матеріалу. Загальнонауковим є твердження про те, що контроль, нагляд, управління в будь-якій сфері суспільних відносин здійснюється органами загальної та спеціальної компетенції. Це ж стосується і контролю відносин у сфері земельних ресурсів. Суб'єктами загальної компетенції, чия компетенція поширюється на всі чи на більшість правовідносин, що виникають у державі, відповідно до Конституції України, є: Верховна Рада України, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, обласні ради, Київська та Севастопольська міські ради, районні ради, районні у містах ради, сільські, селищні та міські ради (представницькі органи); Кабінет Міністрів України, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольська міські, районні державні адміністрації (виконавчі органи) [2].

Компетенція суб'єктів спеціальної компетенції є дещо вужчою та поширюється на окреме коло специфічних суспільних відносин. Постановою Кабінету Міністрів України від 2 вересня 2019 р. № 829 [3] перейменовано та реорганізовано окремі Міністерства, отже, органами спеціальної компетенції, що здійснюють державний контроль у сфері земельних ресурсів, визначено такі: Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства; Державну службу України з питань геодезії, картографії

та кадастру, Міністерство енергетики та захисту довкілля України, Державне агентство водних ресурсів України, Державне агентство лісових ресурсів України та інші. Розглянемо повноваження окремих органів більш детально.

Органи загальної компетенції

Верховна Рада України. До повноважень Верховної Ради України як суб'єкта державного контролю у сфері земельних ресурсів належить внесення змін до Конституції України, ухвалення законів, які регулюють ці відносини [4].

Органи місцевого самоврядування (добровільне об'єднання в сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста) [4].

До відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать власні та делеговані повноваження щодо:

- здійснення контролю за додержанням земельного та природоохоронного законодавства, використанням і охороною земель, природних ресурсів загальнодержавного та місцевого значення, відтворенням лісів;
- координація діяльності місцевих органів земельних ресурсів;
- погодження клопотань про надання дозволу на спеціальне використання природних ресурсів загальнодержавного значення;
- вирішення земельних спорів у порядку, встановленому законом;
- організація і здійснення землеустрою, погодження проєктів землеустрою;
- здійснення контролю за впровадженням заходів, передбачених документацією із землеустрою;
- надання відомостей із Державного земельного кадастру відповідно до закону тощо [5].

Місцеві державні адміністрації є одними з тих, що мають змогу оперативну й ефективно здійснювати державну земельну політику на місцях з метою забезпечення ефективного і раціонального використання земельних ресурсів усіма суб'єктами відносин землекористування на засадах їх рівного доступу до реалізації відповідних прав. Тому формування чіткої й ефективно системи повноважень у сфері земельних відносин, а також проведення відповідних інституціональних і організаційних змін у країні залишаються надзвичайно актуальними.

Відповідно до ст. 118 Конституції України, виконавчу владу в областях і районах, містах Києві та Севастополі здійснюють місцеві державні адміністрації. Особливості здійснення виконавчої влади в містах Києві та Севастополі визначаються окремими законами. Місцева державна адміністрація є місцевим органом виконавчої влади і входить до системи органів виконавчої влади. Місцева державна адміністрація в межах своїх повноважень здійснює виконавчу владу на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці, а також реалізує повноваження, делеговані їй відповідною радою.

Місцеві державні адміністрації в межах, визначених Конституцією і законами України, здійснюють на відповідних територіях державний контроль, зокрема, за збереженням і раціональним використанням державного майна, використанням і охороною земель, розпоряджаються землями державної власності, забезпечують законність, охорону прав, свобод і законних інтересів громадян. Місцева державна адміністрація також виступає контролюючим органом. Так, згідно зі ст. 16 Закону України «Про місцеві державні адміністрації», до повноважень місцевих державних адміністрацій належить здійснення на відповідній території державного контролю за використанням і охороною земель та інших природних ресурсів. На жаль, функція контролю не завжди може бути реалізована через

відсутність законодавчо визначеного порядку здійснення контролю [6].

Органи спеціальної компетенції

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про державний контроль за використанням та охороною земель», основними завданнями державного контролю за використанням та охороною земель є:

- забезпечення додержання органами державної влади, органами місцевого самоврядування, фізичними та юридичними особами земельного законодавства України;
- забезпечення реалізації державної політики у сфері охорони та раціонального використання земель;
- запобігання порушенням законодавства України у сфері використання й охорони земель, своєчасне виявлення таких порушень і вжиття відповідних заходів щодо їх усунення;
- забезпечення додержання власниками землі та землекористувачами стандартів і нормативів у сфері охорони та використання земель, запобігання забрудненню земель і зниженню родючості ґрунтів, погіршенню стану рослинного і тваринного світу, водних та інших природних ресурсів [7].

У свою чергу, ст. 4 Закону передбачає, що об'єктом державного контролю за використанням та охороною земель є всі землі в межах території України.

Згідно зі ст. 5 цього ж Закону, державний контроль за використанням та охороною земель усіх категорій і форм власності здійснює центральний орган виконавчої влади, який забезпечує реалізацію державної політики у сфері нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі.

Так, відповідно до п. 1 Положення про Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 459, Міністерство розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України (Мінекономіка) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

Мінекономіка є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує:

- формування та реалізацію державної політики у сфері державної статистики, державного матеріального резерву, експортного контролю;
- формування та реалізацію державної аграрної політики, державної політики у сфері сільського господарства та з питань продовольчої безпеки держави, охорони прав на сорти рослин, тваринництва, насінництва та розсадництва;
- формування та реалізацію державної політики у сфері ветеринарної медицини, безпечності й окремих показників якості харчових продуктів, у сфері карантину та захисту рослин, у сфері топографо-геодезичної і картографічної діяльності, земельних відносин, землеустрою, у сфері Державного земельного кадастру, державного нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі в частині дотримання земельного законодавства, використання й охорони земель усіх категорій і форм власності, родючості ґрунтів;
- формування державної політики у сфері нагляду (контролю) у системі інженерно-технічного забезпечення агропромислового комплексу [8].

Вказані вище завдання та функції Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства здійснює (реалізує) через Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру (далі – Держгеокадастр).

Постановою Кабінету Міністрів України від 22 липня 2016 р. № 482 «Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України» внесено зміни до Положення про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру, затвердженого постановою Кабінету Міні-

стрів України від 14 січня 2015 р. № 15, та визначено, що Держгеокадастр є центральним органом виконавчої влади, який реалізує державну політику у сфері державного нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі в частині дотримання земельного законодавства, використання й охорони земель усіх категорій і форм власності, родючості ґрунтів.

Розпорядженням Кабінету Міністрів України (далі – КМУ) від 30 листопада 2016 р. № 910-р погоджено пропозицію Міністерства аграрної політики та продовольства України щодо можливості забезпечення здійснення покладених на Державну службу з питань геодезії, картографії та кадастру постановою Кабінету Міністрів України від 14 січня 2015 р. № 15 «Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру» функцій і повноважень Державної інспекції сільського господарства, що припиняється зі здійснення державного нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі в частині дотримання земельного законодавства, використання й охорони земель усіх категорій і форм власності, родючості ґрунтів [9].

Держгеокадастр є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується КМУ через міністра розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства і який реалізує державну політику у сфері топографо-геодезичної і картографічної діяльності, земельних відносин, землеустрою, у сфері Державного земельного кадастру, державного нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі в частині дотримання земельного законодавства, використання та охорони земель усіх категорій і форм власності, родючості ґрунтів [10].

Згідно з п. 3 згаданого Положення, серед основних завдань Держгеокадастру – реалізація державної політики у сфері топографо-геодезичної і картографічної діяльності, земельних відносин, землеустрою, у сфері Державного земельного кадастру, державного нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі в частині дотримання земельного законодавства, використання та охорони земель усіх категорій і форм власності, родючості ґрунтів [11].

14 серпня 2019 р. ліквідовано Державну екологічну інспекцію України та, реалізуючи Концепцію реформування системи державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища [12], утворено Державну природоохоронну службу України.

Отже, Державна природоохоронна служба України – центральний орган виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через міністра екології та природних ресурсів і який реалізує державну політику із проведення державного моніторингу навколишнього природного середовища та державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів [13]. Відповідними законодавчими змінами створюється 10 міжрегіональних територіальних органів Державної природоохоронної служби.

Державна служба України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів (далі – Держпродспоживслужба) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через міністра розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства.

Основними завданнями Держпродспоживслужби у сфері державного контролю є: здійснення державного нагляду (контролю) у сфері агропромислового комплексу, здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони прав на сорти рослин.

Що стосується підприємств аграрно-промислового комплексу України, то відповідно до зазначеного

Положення, Державна служба України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів здійснює державний нагляд за додержанням підприємствами, установами, організаціями всіх форм власності та громадянами державних санітарних норм і правил, гігієнічних нормативів і регламентів безпечного виробництва, транспортування, зберігання, застосування пестицидів і агрохімікатів, за вмістом залишкової кількості пестицидів і агрохімікатів у харчових продуктах та продовольчій сировині [14].

Державна служба геології та надр України (далі – Держгеонадра) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через міністра екології та природних ресурсів.

Держгеонадра відповідно до покладених на неї завдань здійснює державний контроль за дотриманням правил і нормативів користування нафтогазоносними надрами; в установленому порядку контроль за ефективним і цільовим використанням коштів державного бюджету, що спрямовуються на геологічне вивчення надр [15].

Державне агентство водних ресурсів України (далі – Держводагентство) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через міністра екології та природних ресурсів і який реалізує державну політику у сфері розвитку водного господарства та гідротехнічної меліорації земель, управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів.

Завданням Держводагентства є реалізація державної політики у сфері управління, використання та відтворення поверхневих водних ресурсів, розвитку водного господарства і меліорації земель та експлуатації державних водогосподарських об'єктів комплексного призначення, міжгосподарських зрошувальних і осушувальних систем.

Держводагентство здійснює контроль за дотриманням режимів роботи водосховищ, водогосподарських систем і каналів; видає, анулює, здійснює переоформлення дозволів на проведення робіт на землях водного фонду (крім проведення робіт на землях водного фонду в межах прибережних захисних смуг уздовж морів, морських заток і лиманів, у внутрішніх морських водах, лиманах та територіальному морі) і видає їх дублікати; розробляє та встановлює режими роботи водосховищ комплексного призначення, водогосподарських систем і каналів, затверджує правила їх експлуатації; встановлює режими роботи водосховищ і ставків, наданих у користування на умовах оренди; затверджує правила та встановлює режим експлуатації загальнодержавних і міжгосподарських меліоративних систем, забезпечує їх дотримання тощо [16].

Державне агентство лісових ресурсів України (далі – Держлісагентство) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через міністра енергетики та захисту довкілля. Воно здійснює державне управління в галузі ведення лісового і мисливського господарства, а також державного контролю за дотриманням вимог нормативно-правових актів щодо ведення лісового господарства (крім державного контролю з карантину рослин та у сфері захисту рослин); організовує роботу з укладення з користувачами мисливських угідь договорів про умови ведення мисливського господарства та здійснює контроль за їх виконанням тощо [17].

Державне агентство України з управління зоною відчуження (далі – ДАЗВ) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через міністра енергетики та захисту довкілля.

У сфері управління зоною відчуження і зоною безумовного (обов'язкового) відселення ДАЗВ здійснює

державний контроль за дотриманням правового режиму зони відчуження та відселеної частини зони безумовного (обов'язкового) відселення [18].

Проаналізувавши викладений матеріал, можна зазначити, що Держгеокадастр виконує не лише функцію контролю у сфері земельних ресурсів, а й функції розпорядника землею. Безсумнівно, це є явним конфліктом інтересів і повноважень. Держгеокадастр, умовно, узурпує владно-розпорядчі повноваження в даній сфері.

Як пише Андрій Мартин, на Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру покладено виконання понад 70 різноманітних завдань, ключовими з яких є реалізація державної політики у сфері топографо-геодезичної і картографічної діяльності, земельних відносин, землеустрою, Державного земельного кадастру, державного нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі в частині дотримання земельного законодавства.

Варто зауважити, що сучасні функції Держгеокадастру можна цілком органічно передати органам місцевого самоврядування або іншим центральним органам виконавчої влади, перерозподіливши водночас багатомільярдні видатки державного бюджету України, що спрямовувалися на утримання цього органу, на більш суспільно корисні програми [19].

Висновки. Варто погодитися з Т. Титаренко, що серед недоліків, які можна усунути для ефективної реалізації функцій суб'єктами державного управління земельними відносинами, такі:

- неузгодженість нормативно-правової бази;
- велика кількість державних органів, що здійснюють регулювання земельних відносин, а також підпорядкування центральних органів виконавчої влади в галузі земельних відносин різним міністерствам;
- відсутність єдиного органу управління землями державної та комунальної власності. Відповідальність за ефективне використання земель державної та комунальної власності розпорошена між різними органами виконавчої влади та місцевого самоврядування;
- відсутність стабільності в системі органів управління земельними відносинами [20].

Отже, ефективною системою суб'єктів державного контролю у сфері земельних ресурсів буде за умови проведення належних законодавчих та реорганізаційних реформ. Органи контролю потребують чіткої законодавчої регламентації своїх повноважень, де компетенція не буде суперечити або повторювати повноваження інших органів, і належного фінансового та матеріально-технічного забезпечення для формування штату із кваліфікованих і досвідчених працівників.

Не менш важлива в умовах децентралізації передача частини повноважень органів виконавчої влади сільським, селищним, міським радам. Також в Україні потребують удосконалення та доопрацювання окремі питання щодо електронного реєстру всіх земельних ділянок (які є об'єктом контролю) та виправлення всіх помилок, яких припустилися під час їх обмірювання та внесення в базу.

Список використаної літератури:

1. Курило В., Світличний О. До питання діяльності органів публічної влади у сфері контролю за використанням та охороною земельних ресурсів. *Землеустрій, кадастр і моніторинг земель*. 2013. № № 1–2. С. 47–52.
2. Літошенко О. Особливості державного управління у сфері використання й охорони земель. *Підприємництво, господарство і право*. 2015. № 8. С. 42–45.
3. Деякі питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади : постанова Кабінету Міністрів України від 2 вересня 2019 р. № 829 (поточна редакція від 2 вересня

2019 p.) URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/829-2019-%D0%BF#n2>.

4. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#n4870>.

5. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР (поточна редакція від 11 січня 2019 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#n3>.

6. Самородов А. Місцеві державні адміністрації як суб'єкти земельних відносин. *Проблеми законності*. 2016. Вип. 133. С. 126–132.

7. Про державний контроль за використанням та охороною земель : Закон України від 19 червня 2003 р. № 963–IV (поточна редакція від 28 грудня 2015 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/963-15>.

8. Питання Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства : постанова Кабінету Міністрів України; Положення, Перелік від 20 серпня 2014 р. № 459 (поточна редакція від 28 вересня 2019 р.). URL: <https://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/459-2014-%D0%BF>.

9. Державний контроль за використанням та охороною земель. URL: <http://land.gov.ua/icat/derzhavnyi-kontrol-za-vykorystanniam-ta-okhoronoiu-zemel/> (дата звернення: 08.04.2019).

10. Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру : постанова Кабінету Міністрів України; Положення від 14 січня 2015 р. № 15 (поточна редакція від 17 вересня 2019 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/15-2015-%D0%BF>.

11. Даугуль В. Назад у минуле чи крок у майбутнє: нагляд (контроль) за дотриманням земельного законодавства (частина 1). *Місьцеве самоврядування*. 2017. № 5. URL: <https://i.factor.ua/ukr/journals/ms/2017/may/issue-5/article-27448.html>.

12. Про схвалення Концепції реформування системи державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища : розпорядження Кабінету Міністрів України; Концепція від 31 травня 2017 р. № 616-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/616-2017-%D1%80>. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/750-2019-%D0%BF>.

13. Деякі питання Державної природоохоронної служби України : постанова Кабінету Міністрів України; Перелік від 14 серпня 2019 р. № 750. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/750-2019-%D0%BF>.

14. Про затвердження Положення про Державну службу України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів : постанова Кабінету Міністрів України від 2 вересня 2015 р. № 667 (поточна редакція від 17 вересня 2019 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/667-2015-%D0%BF>.

15. Про затвердження Положення про Державну службу геології та надр України : постанова Кабінету Міністрів України; Положення від 30 грудня 2015 р. № 1174 (поточна

редакція від 10 листопада 2018 р.) URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1174-2015-%D0%BF>.

16. Про затвердження Положення про Державне агентство водних ресурсів України : постанова Кабінету Міністрів України; Положення від 20 серпня 2014 р. № 393 (поточна редакція від 1 січня 2019 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/393-2014-%D0%BF>.

17. Про затвердження Положення про Державне агентство лісових ресурсів України : постанова Кабінету Міністрів України; Положення від 8 жовтня 2014 р. № 521 (поточна редакція від 28 вересня 2019 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/521-2014-%D0%BF>.

18. Про затвердження Положення про Державне агентство України з управління зоною відчуження : постанова Кабінету Міністрів України; Положення від 22 жовтня 2014 р. № 564 (поточна редакція від 28 вересня 2019 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/564-2014-%D0%BF>.

19. Макаренко Ю. Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру як суб'єкт державного контролю у сфері земельних ресурсів. *Теорія і практика сучасної науки (частина II)* : матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 15–16 травня 2019 р. Київ : МЦНД, 2019. С. 38–39.

20. Титаренко Т. Функціональна характеристика діяльності суб'єктів державного управління земельними відносинами. *Проблеми і перспективи економіки та управління*. 2015. № 1. С. 222–234.

ДОВІДКА ПРО АВТОРІВ

Курило Інна Володимирівна – доктор юридичних наук, доцент, професор кафедри міжнародного права та порівняльного правознавства Національного правознавства Національного університету біоресурсів і природокористування України;

Макаренко Юлія Сергіївна – аспірант кафедри міжнародного права та порівняльного правознавства Національного університету біоресурсів і природокористування України

INFORMATION ABOUT THE AUTHORS

Kurylo Inna Volodymyrivna – Doctor of Law, Associate Professor, Professor of the Department of International Law and Comparative Law of the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine

i.gyrenko@gmail.com

Makarenko Yuliya Sergiivna – Postgraduate Student at the Department of International Law and Comparative Law of the National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine

makarenko.yuliia@gmail.com